

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

28.
szeptember 10.

**II. János Pál pápa FAMILIARIS CONSORTIO című
apostoli buzdítása**

**az egész Katolikus Egyház püspökeihez, papjaihoz és híveihez
a keresztény család feladatairól a mai világban**

IV. rész - A családi pasztorációról

IV. fejezet: A család pasztorációja nehéz esetekben

A Familiaris Consortio utolsó fejezetéhez érkeztünk, ezután már csak a Befejezés című lezárás következik. Szomorú dolog ezt a fejezetet olvasni, mert ismét rávilágít arra, hogy milyen sok oldalról érheti veszélyt azt a családot, amiben élünk, a születésünktől egészen a halálunkig.

Nem volna célszerű ezen a helyen most felsorolni és megismételni azt a rengeteg veszélyforrást, amit ez a fejezet felsorol. Inkább arra buzdítjuk a kedves olvasót, hogy **mindenki olvassa végig a fejezetet lehetőleg minél körültekintőbb gondossággal**. Ne úgy olvassuk el, mint aki hátradől a karosszékekben, hogy „Hála Istennek, mi ebben nem vagyunk érintettek”.

Olvassuk kritikus szemmel, kritikus fülekkel. Legelőször azt vizsgáljuk meg, hogy a sok veszély közül melyik az, ami már utolérte a mi családjunkat is. – Olyan bőséges a felsorolás, hogy szinte lehetetlen, hogy valahol az ember magára ne ismerne. Bizonyos szempontból minden család nehéz nehéz helyzetben van, ha másért nem, hát azért, hogy a felsorolt sok veszély mindegyike ránk is leselkedik, – és talán éppen ez a gondolat adjon bátorítást arra, hogy lépéseket tegyünk a javulás irányában.

Két irányban kell tehát felvállalnunk a küzdelmet a felsorolt sok nehézséggel szemben.

Egyrészt segítenünk kell a bajba jutottakon. Nem lehetünk közömbösek, nem ülhetünk karbatett kézzel, hátalattal szívvel, hogy minket ez a baj hál Istennek elkerült. És ne feledjük: azzal, hogy sajnálom a társamat, aki bajba jutott, azzal még semmit nem segítettem rajta. Minden család nézzen körül – először a házatáján – utána a szomszédságban, a plébánián, és ne legyen olyan család, aki legalább két-tő másik felkarolásán, megsegítésén nem fáradozik. Fel kell vállalnunk ezt a fajta pasztorációt. Ha erre nem jut időnk, akkor semmit nem ér az egész, hogy „mi azért hűségesekek, meg jók vagyunk”. – Hetente kellene lelkiismeretvizsgálatot tartanunk, hogy hány magára maradt embertársunkat kerestük fel, hánynak segítettünk hányunk adtunk biztatást, hányunk tudtuk elmondani, hogy milyen jó, hogy vagy Te nekem, és ebben a nehéz állapotodban is szükségünk van Rád!

Másrészt küzdenünk kell akkor is, ha valamilyen baj, vagy nehézség már minket is utolért, azért, hogy a lehetőségek szerint mégis helytálljunk. Lehet, hogy szegénységben, vagy kisebbségben élünk, lehet, hogy magunkra maradtunk, lehet, hogy a családjunkban valakik elhagytak bennünket, sőt az is lehet, hogy én magam voltam az, aki szándékosan elhagytam másokat. Van, hogy ez már helyrehozhatatlan, – például azért, mert a másik már másutt újra elkötelezte magát. Lehet, hogy összekulönböztem valamelyik családtagommal, – éppen a vallásos nézeteim miatt, de az is lehet, hogy más dolgok állítanak egymással szembe bennünket. Nem az a jó megoldás ilyenkor, hogy ha szégyenkezve visszahúzódunk a saját bánatunkba. Ne felejtsük, hogy még ilyenkor is lehet pasztorálni. – Talán éppen azzal, ha megnyitjuk magunkat, megnyitjuk a nehéz sorsunkat mások előtt, akik ebből esetleg tanulhatnak.

Szeptember 10. van. Tegnapelőtt volt a Szűzanya születésnapja, holnapután lesz a neve napja. Havas Boldogasszony, köszöntünk Téged, nagy szeretettel! És kérünk is egyben, hogy légy patrónusa családjainknak! Segíts minket abban, hogy legyen szemünk rá, és jobban tudjunk segíteni egymásnak!